

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ **ΛΑΟ**

Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιά τόν Γάμο

ΟΠΩΣ ἔχετε ἐνημερωθεῖ μόλις πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες, δηλαδή τὴν 23ῃ Ἰανουαρίου 2024, συνήλθε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχή τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά νά μελετήσει τὸ θέμα πού ἀνέκυψε στίς ἡμέρες μας, δηλαδή τὴν θέσπιση τοῦ «πολιτικοῦ γάμου» τῶν ὁμοφυλοφίλων, μέ ὅλες τίς συνέπειες πού ἐπιφέρει αὐτὸ στὸ οἰκογενειακὸ δίκαιο.

Ἡ Ἱεραρχία συζήτησε ἐπαρκῶς τὸ θέμα αὐτὸ μέ ὑπευθυνότητα καὶ νηφαλιότητα, ἀποδεικνύοντας γιά μιὰ ἀκόμη φορά τὴν ἐνότητά της, καὶ στὴν συνέχεια ὁμόφωνα ἀποφάσισε τὰ δέοντα πού ἔχουν ἀνακοινωθεῖ.

Μιά ἀπὸ τίς ἀποφάσεις πού ἔλαβε εἶναι νά ἐνημερώσει τὸ πληρῶμά της, τὸ ὁποῖο θέλει νά ἀκούσει τίς ἀποφάσεις της καὶ τίς θέσεις της. Μέσα στὸ πλαίσιο αὐτό, ἡ Ἱεραρχία ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους ἐσᾶς, γιά νά διατυπώσει τὴν ἀλήθεια γιά τὸ σοβαρὸ αὐτὸ θέμα.

1. Θεολογία καὶ ποιμαντική

Τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, εἶναι διπλό, δηλαδή θεολογικὸ, μέ τὸ νά ὁμολο-

γεῖ τὴν πίστη της, ὅπως τὴν ἀποκάλυψε ὁ Χριστός καὶ τὴν ἔζησαν οἱ Ἅγιοί της, καὶ ποιμαντικό, μέ τὸ νά ποιμαίνει τοὺς ἀνθρώπους στὴν κατὰ Χριστὸν ζωή.

Αὐτὸ τὸ ἔργο της φαίνεται στὴν Ἁγία Γραφή καὶ στίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖες θέσπισαν ὅρους γιά τὴν ὀρθόδοξη πίστη καὶ ἱερὸς κανόνες, πού καθορίζουν τὰ ὅρια μέσα στὰ ὁποῖα πρέπει νά κινοῦνται ὅλα τὰ μέλη της, Κληρικοί, Μοναχοί καὶ Λαϊκοί.

Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ποιμαίνει, δηλαδή θεραπεύει τίς πνευματικὲς ἀσθένειες τῶν ἀνθρώπων, ὥστε οἱ Χριστιανοὶ νά ζοῦν σὲ κοινωνία μέ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἀδελφούς τους, νά ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν φιλαυτία καὶ νά ἀναπτυχθεῖ ἡ φιλοθεΐα

Ἡ Ἐκκλησία μιλάει στὰ παιδιά της
μέ τὴν γλῶσσα τῆς Εὐθύνης,
τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἀγάπης

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
2024

54

καί ἡ φιλανθρωπία, δηλαδή ἡ ἰδιοτελής, φίλαυτη ἀγάπη νά γίνει ἀνιδιοτελής ἀγάπη.

2. Ἡ ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Θεός ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, δικαίους καί ἀδίκους, ἀγαθοὺς καί κακοὺς, ἁγίους καί ἁμαρτωλοὺς· αὐτό κάνει καί ἡ Ἐκκλησία. Ἄλλωστε, ἡ Ἐκκλησία εἶναι πνευματικό Νοσοκομεῖο πού θεραπεύει τοὺς ἀνθρώπους, χωρίς νά ἀποκλείει κανέναν, ὅπως δείχνει ἡ παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, τὴν ὁποία εἶπε ὁ Χριστός (Λουκ. 10,30-37). Τό ἴδιο κάνουν καί τὰ νοσοκομεῖα καί οἱ ἱατροὶ γιὰ τίς σωματικές ἀσθένειες. Ὅταν οἱ ἱατροὶ κάνουν χειρουργικές ἐπεμβάσεις στοὺς ἀνθρώπους, κανεὶς δέν μπορεῖ νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι δέν ἔχουν ἀγάπη.

Ἀλλά οἱ ἄνθρωποι ἀνταποκρίνονται διαφορετικά σέ αὐτὴν τὴν ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας· ἄλλοι τὴν ἐπιθυμοῦν καί ἄλλοι ὄχι. Ὁ ἥλιος ἀποστέλλει τίς ἀκτῖνες του σέ ὅλη τὴν κτίση, ἄλλοι ὅμως φωτίζονται καί ἄλλοι καίγονται, καί αὐτό ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν φύση αὐτῶν πού δέχονται τίς ἡλιακές ἀκτῖνες.

Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ἀγαπᾷ ὅλα τὰ βαπτισθέντα παιδιά της καί ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πού εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, μικροὺς καί μεγάλους, ἀγάμους καί ἐγγάμους, Κληρικούς, Μοναχοὺς καί Λαϊκοὺς, ἐπιστήμονες καί μὴ, ἄρχοντες καί ἀρχομένους, ἑτεροφυλοφίλους καί ὁμοφυλοφίλους, καί ἀσκεῖ τὴν φιλάνθρωπη ἀγάπη της, ἀρκεῖ, βέβαια, νά τό θέλουν καί οἱ ἴδιοι καί νά ζοῦν πραγματικά στὴν Ἐκκλησία.

3. Ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν Γάμο

Ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν Γάμο ἀπορρέει ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, τὴν διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί τὴν διάταξη τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου.

Στὸ βιβλίο τῆς Γενέσεως γράφεται: «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καὶ ἡλόγησεν αὐτούς ὁ Θεός λέγων· ἀύξανεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ πάντων τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἔρπετῶν τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς» (Γεν. 1,27-28).

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι «ἡ дуαδικότητα τῶν δύο φύσεων καὶ ἡ συμπληρωματικότητά τους δέν ἀποτελοῦν κοινωνικές ἐπινοήσεις, ἀλλὰ παρέχονται ἀπὸ τὸν Θεό»· «ἡ ἱερότητα τῆς ἔνωσης ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς παραπέμπει στὴν σχέση τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας»· «ὁ χριστιανικός Γάμος δέν εἶναι ἀπλὴ συμφωνία συμβίωσης, ἀλλὰ ἱερό Μυστήριον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα λαμβάνουν τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ γιὰ νά προχωρήσουν πρὸς τὴν θέωσή τους»· «ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶναι συστατικά στοιχεῖα τῆς παιδικῆς καὶ τῆς ἐνήλικης ζωῆς».

Ὅλη ἡ θεολογία τοῦ Γάμου φαίνεται καθαρά στὴν ἀκολουθία τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου, στὰ τελούμενα καὶ τίς εὐχές. Σ' αὐτὸ τό Μυστήριον ἡ ἔνωση ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἱερολογεῖται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μέ τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐν Χριστῷ Γάμου εἶναι ἡ δημιουργία καλῆς συζυγίας καὶ οἰκογένειας, ἡ γέννηση παιδιῶν, ὡς καρποῦ τῆς ἀγάπης τῶν δύο συζύγων, ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, καὶ ἡ σύνδεσή τους μέ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ. Ἡ μὴ ὕπαρξη παιδιῶν χωρὶς τὴν εὐθύνη τῶν συζύγων δέν διασπᾷ τὴν ἐν Χριστῷ συζυγία.

Ἡ χριστιανικὴ παραδοσιακὴ οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἀπὸ πατέρα, μητέρα καὶ παιδιά, καὶ σέ αὐτὴν τὴν οἰκογένεια τὰ παιδιά ἀναπτύσσονται, γνωρίζοντας τὴν μητρότητα καὶ τὴν πατρότητα πού θά εἶναι ἀπαραίτητα στοιχεῖα στὴν μετέπειτα ἐξέλιξή τους.

Ἐξ ἄλλου, ὅπως φαίνεται στό «Εὐχολόγιο» τῆς Ἐκκλησίας, ὑπάρχει σαφέστατη σύνδεση μεταξύ τῶν Μυστηρίων τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος, τοῦ Γάμου, τῆς Ἐξομολογήσεως καί τῆς Θείας Κοινωνίας τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Κάθε διάσπαση αὐτῆς τῆς σύνδεσης δημιουργεῖ ἐκκλησιολογικά προβλήματα.

Ἐπομένως, βαπτίζομαστε καί χριόμαστε γιά νά κοινωνήσουμε τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Γίνεται ὁ Γάμος ὥστε οἱ σύζυγοι καί ἡ οἰκογένεια νά συμμετέχουν στό Μυστήριό τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί νά κοινωνοῦν τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Κάθε διάσπαση τῆς σχέσεως αὐτῆς τῶν Μυστηρίων συνιστᾷ τήν ἐκκοσμίκευση.

Ἡ Ἐκκλησία βασιζέται σέ αὐτή τήν Παράδοση, πού δόθηκε ἀπό τόν Θεό στούς Ἁγίους, καί δέν μπορεῖ νά ἀποδεχθεῖ κάθε ἄλλη μορφή Γάμου, πολλῶ δέ μᾶλλον τόν λεγόμενο «ὁμοφυλοφιλικό γάμο».

4. Ἡ Πολιτεία γιά τόν «πολιτικό γάμο» τῶν ὁμοφυλοφίλων

Σέ ἕνα εὐνομούμενο Κράτος ἡ Πολιτεία μέ τά συντεταγμένα ὄργανά της ἔχει τήν ἀρμοδιότητα νά καταρτίζει νομοσχέδια καί νά ψηφίζει νόμους, ὥστε στήν κοινωνία νά ὑπάρχει ἐνότητα, εἰρήνη καί ἀγάπη.

Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, εἶναι θεσμός ἀρχαιότατος, ἔχει διαχρονικές παραδόσεις αἰώνων, συμμετέχει σέ ὅλες τίς κατά καιρούς δοκιμασίες τοῦ λαοῦ, συνετέλεσε ἀποφασιστικά στήν ἐλευθερία του, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν ἱστορία, τήν παλαιότερη καί τήν πρόσφατη, καί πρέπει ὅλοι νά στέκονται μέ σεβασμό, τόν ὁποῖο κατά καιρούς διακηρύσσουν. Ἄλλωστε καί ὅλοι οἱ ἄρχοντες, ἐκτός ἀπό μερικές ἐξαιρέσεις, εἶναι δυνάμει καί ἐνεργεῖα

μέλη της. Ἡ Ἐκκλησία οὔτε συμπολιτεύεται οὔτε ἀντιπολιτεύεται, ἀλλά πολιτεύεται κατά Θεόν καί ποιμαίνει ὄλους. Γι' αὐτό καί ἔχει ἰδιαίτερο λόγο, πού πρέπει νά γίνεται σεβαστός.

Στό θέμα τοῦ λεγόμενου «πολιτικοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων», ἡ Ἱερά Σύνοδος ὄχι μόνον δέν μπορεῖ νά σιωπήσει, ἀλλά πρέπει νά ὁμιλήσει, ἀπό ἀγάπη καί φιλανθρωπία σέ ὄλους. Γι' αὐτό ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν πρόσφατη ἀπόφασή της μέ ὁμόφωνο καί ἐνωτικό τρόπο, γιά λόγους τούς ὁποίους αἰτιολόγησε, δήλωσε ὅτι «εἶναι κάθετα ἀντίθετη πρός τό προωθούμενο νομοσχέδιο».

Καί αὐτή ἡ σαφής ἀπόφασή της στηρίζεται στό ὅτι «οἱ ἐμπνευστές τοῦ νομοσχεδίου καί οἱ συνενδοκοῦντες σέ αὐτό προωθοῦν τήν κατάργηση τῆς πατρότητας καί τῆς μητρότητας καί τήν μετατροπή τους σέ οὐδέτερη γονεϊκότητα, τήν ἐξαφάνιση τῶν ρόλων τῶν δύο φύλων μέσα στήν οἰκογένεια καί θέτουν πάνω ἀπό τά συμφέροντα τῶν μελλοντικῶν παιδιῶν τίς σεξουαλικές ἐπιλογές τῶν ὁμοφυλοφίλων ἐνηλίκων».

Ἐπί πλέον, ἡ θέσπιση τῆς «νύιοθεσίας παιδιῶν» «καταδικάζει τά μελλοντικά παιδιά νά μεγαλώνουν χωρίς πατέρα ἢ μητέρα σέ ἕνα περιβάλλον σύγχυσης τῶν γονεϊκῶν ρόλων», ἀφήνοντας δέ ἀνοικτό παράθυρο γιά τήν λεγόμενη «παρένθετη κύηση», πού θά δώσει κίνητρα «γιά τήν ἐκμετάλλευση εὐάλωτων γυναικῶν» καί ἀλλοίωση τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας.

Ὅλα αὐτά ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία πρέπει νά ἐκφράζει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά καθοδηγεῖ ὀρθόδοξα τά μέλη της, δέν μπορεῖ νά τά ἀποδεχθεῖ, διότι διαφορετικά θά προδώσει τήν ἀποστολή της. Καί τό κάνει αὐτό ὄχι μόνο ἀπό ἀγάπη στά μέλη της, ἀλλά ἀπό ἀγάπη καί στήν ἴδια τήν Πολιτεία καί τούς θεσμούς της, ὥστε νά προσφέ-

ρουν στην κοινωνία και νά συντελοῦν στην ἐνό-
τητα της.

Ἀποδεχόμαστε, βέβαια, τὰ δικαιώματα τῶν
ἀνθρώπων τὰ ὁποῖα κινοῦνται σέ ἐπιτρεπτά ὅρια,
σέ συνδυασμό μέ τίς ὑποχρεώσεις τους, ἀλλά ἡ
νομιμοποίηση τοῦ ἀπολύτου «δικαιωματισμοῦ»,
πού εἶναι θεοποίηση τῶν δικαιωμάτων, προκαλεῖ
τὴν ἴδια τὴν κοινωνία.

5. Ἐθνικό καθήκον γιὰ τὴν οἰκογένεια

Ἡ Ἐκκλησία ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν οἰκογένεια, ἡ
ὁποία ἀποτελεῖ τὸ κύτταρο τῆς Ἐκκλησίας, τῆς
κοινωνίας καὶ τοῦ Ἔθνους. Σέ αὐτό πρέπει νά συν-
τείνει καὶ ἡ Πολιτεία, ὅπως διαλαμβάνεται στο
ἰσχύον Σύνταγμα ὅτι «ἡ οἰκογένεια ὡς θεμέλιο τῆς
συντήρησης καὶ προαγωγῆς τοῦ Ἔθνους, καθὼς
καὶ ὁ Γάμος, ἡ μητρότητα καὶ ἡ παιδικὴ ἡλικία τε-
λοῦν ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ Κράτους» (ἄρ. 21).

Σύμφωνα δέ μέ τὸν Καταστατικὸ Χάρτη τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού εἶναι νόμος τοῦ Κρά-
τους (590/1977), «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνερ-
γάζεται μετὰ τῆς Πολιτείας, προκειμένου περὶ θε-
μάτων κοινῶν ἐνδιαφέροντος ὡς... τῆς ἐξυψώσεως
τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας» (ἄρ. 2).

Ἔτσι, προτρέπουμε τὴν Πολιτεία νά προβεῖ
στὴν ἀντιμετώπιση τοῦ Δημογραφικοῦ προβλή-
ματος «πού ἐξελίσσεται σέ βόμβα ἔτοιμη νά ἐκρα-
γεῖ» καὶ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐθνικὸ θέμα τῆς

ἐποχῆς μας, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίλυση ὑπονομεύεται
ἀπὸ τὸ πρὸς ψήφιση νομοσχέδιο, καὶ τὴν καλοῦμε
νά ὑποστηρίξει τίς πολυτεχνες οἰκογένειες πού
προσφέρουν πολλὰ στὴν κοινωνία καὶ τὸ Ἔθνος.

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος ἀνακοινώνει σέ ὅλα τὰ μέλη της
«μέ αἴσθημα ποιμαντικῆς εὐθύνης καὶ ἀγά-
πης», διότι ὄχι μόνον ὁ λεγόμενος «γάμος τῶν
ὁμοφυλοφίλων» εἶναι ἀνατροπὴ τοῦ Χριστιανι-
κοῦ Γάμου καὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς πατροπαράδο-
της ἐλληνικῆς οἰκογένειας, ἀλλάζοντας τὸ πρό-
τυπό της, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ὁμοφυλοφιλία ἔχει
καταδικαστεῖ ἀπὸ τὴν σύνολη ἐκκλησιαστικὴ
παράδοση, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὸν Ἀπόστο-
λο Παῦλο (Ρωμ. 1,24-32), καὶ ἀντιμετωπίζεται
μέ τὴν μετάνοια, ἡ ὁποία εἶναι ἀλλαγὴ τρόπου
ζωῆς.

Ἐννοεῖται, βέβαια, ὅτι ὑφίσταται ἡ βασικὴ
ἀρχὴ ὅτι, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει τὴν κάθε
ἁμαρτία ὡς ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ
Φῶς καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, συγχρόνως ἀγαπᾷ
τόν κάθε ἁμαρτωλό, διότι καὶ αὐτός ἔχει τὸ «κατ'
εἰκόνα Θεοῦ» καὶ μπορεῖ νά φθάσει στο «καθ'
ὁμοίωσιν», ἐάν συνεργήσῃ στὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Αὐτόν τόν ὑπεύθυνο λόγο ἀπευθύνει ἡ Ἱερά
Συνόδος σέ σᾶς, τοὺς εὐλογημένους Χριστιανούς,
τὰ μέλη της, καὶ σέ ὅλους ὅσοι ἀναμένουν τὸν λό-
γο της, διότι ἡ Ἐκκλησία «ἀληθεύει ἐν ἀγάπῃ»
(Ἐφεσ. 4,15) καὶ «ἀγαπᾷ ἐν ἀληθείᾳ» (Β' Ἰωάν. 1,1).

Γιὰ περισσότερες πληροφορίες στό Διαδίκτυο

1. www.ecclesia.gr

2. www.apostoliki-diakonia.gr

**«ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟ». Ἔκδοση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
Ἰασίου 1 – 115 21 Ἀθήνα, τηλέφωνο 210-7272.204.**

Διανέμεται δωρεάν μέ τὴν φροντίδα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.